CHƯƠNG 2284

Ý đồ của Chú Nguyền Thần Đế

Chẳng lẽ Tụ Bảo Bồn của ta không còn tác dụng?

Hạ Nhân nhắm mắt, ngã đầu nằm xuống bồ đoàn.

Bởi vì hắn rõ ràng nhìn thấy, Tượng Yêu Trắc đã được cường hóa thành cực phẩm.

Hạ Nhân mở mắt, bật người đứng dậy.

Đại Luân Minh Vương đang thu dọn bàn trà nhìn thấy hắn, liền lên tiếng: “Hạ Nhân, làm gì mà hốt hoảng thế, ngươi định dọa chết ta à?”

Hạ Nhân nói: “Trước đây nàng từng nói, nhà họ Hạ chúng ta cũng có Tượng Yêu Trắc đúng không?”

“Đúng vậy!” Đại Luân Minh Vương nói: “Ngay trong Tàng Kinh Điện của nhà họ Hạ chúng ta!”

Hạ Nhân nói: “Nàng đi lấy về cho ta một quyển!”

“Được thôi!” Đại Luân Minh Vương nói: “Ngươi chờ đó, ta đi ngay đây!”

Nàng bước ra khỏi đại điện, chỉ sau vài nhịp thở đã quay trở lại, đưa một quyển Tượng Yêu Trắc cho Hạ Nhân.

“Chẳng phải đều giống nhau sao? Ta đã xem rồi, nội dung bên trong chắc chắn giống hệt nhau... Phu quân từ khi nào lại mê thuật sấm vĩ vậy?”

Hạ Nhân nói: “Lúc không có việc gì thì nghiên cứu một chút cũng tốt... Hay là nghiên cứu chút thuật phòng the?”

“Xí...” Đại Luân Minh Vương liếc hắn một cái: “Được rồi... Ngươi đi陪 muội muội Bất Vãn đi...”

Hạ Nhân nhìn Tượng Yêu Trắc trong tay, sau đó lén nhét nó vào Tụ Bảo Bồn: “Sao vậy? Lại không hoan nghênh ta nữa à?”

“Đáng ghét!” Bàn tay ngọc của Đại Luân Minh Vương vuốt ve bụng dưới hai cái, nói: “Người ta lại có thai rồi...”

Trên trán Hạ Nhân lập tức nổi đầy vạch đen.

Hắn đã không còn nhớ rõ Đại Luân Minh Vương đã sinh bao nhiêu đứa con.

Phải nói, nữ nhân này quả thật rất vượng gia.

Tiếp đó, Hạ Nhân hoàn toàn không còn tâm trí đi tìm Ôn Bất Vãn, mà ở luôn trong đại điện của Đại Luân Minh Vương.

Hắn cũng không bế quan tu luyện, mỗi ngày chỉ đọc sách, tiện thể chú ý đến Tụ Bảo Bồn.

Nửa năm sau, ngọc giản ghi chép 【Tượng Yêu Trắc】 trong Tụ Bảo Bồn bỗng nhiên biến thành hai phần.

Mặc dù ngọc giản biến thành hai phần, nhưng mỗi phần vẫn là địa giai trung phẩm, phẩm chất không hề bị pha loãng.

Sau đó Hạ Nhân lấy một phần ra, để lại phần kia tiếp tục cường hóa.

Mấy tháng nữa trôi qua, phần được giữ lại cuối cùng cũng được cường hóa thành cực phẩm.

Nắm phần chưa được cường hóa trong tay, đồng tử Hạ Nhân khẽ co lại. Ý nghĩ đã quanh quẩn trong lòng hơn nửa năm ấy càng lúc càng trở nên rõ ràng.

“Đây là gì vậy?” Khổng Kiều Kiều mang cái bụng ngày một lớn, đi đến trước mặt Hạ Nhân.

Trong Thần giới, sinh linh rất khó sinh nở, Yêu tộc lại càng khó hơn.

Tuy nhiên, cho dù Khổng Kiều Kiều không gặp khó khăn trong việc sinh nở, thời gian thai nghén vẫn rất dài.

Thông thường, đứa trẻ mà phàm nhân trong Tu Chân giới có thể sinh ra sau mười tháng, đôi khi ở Thần giới lại cần thai nghén mấy trăm năm, thậm chí là nghìn năm, vạn năm.

“Tượng Yêu Trắc!” Hạ Nhân nói: “Tượng Yêu Trắc…”

“Có gì đặc biệt sao?” Khổng Kiều Kiều nói: “Gần đây sao chàng cứ nhìn nó mà thở dài thườn thượt vậy?”

Hạ Nhân không nói gì, ánh mắt dán chặt vào ngọc giản trong tay.

Vào lúc này, liệu có phải cũng giống như khoảnh khắc năm xưa?

Chú Nguyền Thần Đế Hạ Thừa Thiên năm đó, có phải cũng từng có một thời khắc cầm trong tay một quyển Tượng Yêu Trắc như ta, lòng dạ cuộn trào hay không?

Quyển Tượng Yêu Trắc mà Hạ Thừa Thiên đưa rất đỗi bình thường, không có bất kỳ dấu ấn nào, cũng không có bất kỳ ký hiệu thông tin nào lộ ra bên ngoài.

Hắn biết, sau khi ta, Hạ Nhân, nhận được nó, chắc chắn sẽ nghiên cứu, nhưng rốt cuộc không thể nghiên cứu ra sơ hở gì.

Vì vậy hắn chắc chắn ta nhất định sẽ bỏ thứ này vào Tụ Bảo Bồn.

Một khi bỏ vào Tụ Bảo Bồn, mọi chuyện sẽ lập tức được giải quyết dễ dàng.

Ngọc giản này đã truyền tin tức sao?

Bản thân nó chỉ là một miếng ngọc giản hết sức bình thường, vậy mà lại vượt qua tầm mắt và sự kiểm tra của tất cả mọi người, rồi truyền chính xác ý muốn biểu đạt vào tay ta.

Nói cách khác, Hạ Thừa Thiên năm đó cũng từng là chủ nhân của Tụ Bảo Bồn?

Nghĩ đến đây, Hạ Nhân không khỏi lạnh sống lưng, da gà toàn thân đột nhiên nổi lên từng lớp.

“Phu quân... chàng làm sao vậy?” Khổng Kiều Kiều hơi khó nhọc ngồi xổm xuống, vươn bàn tay ngọc trắng nõn thon dài đỡ lấy trán Hạ Nhân.

Hạ Nhân cười khổ: “Không sao... không sao...”

“Chỉ là đột nhiên cảm thấy bất lực!”

“Bất lực à?” Khổng Kiều Kiều nói: “Bất lực thì có thể dùng Thiên Phách Hùng Hoa!”

Hạ Nhân bước ra khỏi đạo tràng của Đại Khổng Tước, một đường đi đến Thần Dược Cốc.

Nhưng Hạ Nhân không bước vào Thần Dược Cốc, mà dừng lại ngay trước cửa cốc.

Hiện giờ hắn không muốn gặp bất kỳ ai, chỉ muốn suy nghĩ thật kỹ về vấn đề của mình.

Hắn hối hận vì lúc đi gặp Chú Nguyền Thần Đế đã thông báo cho Đệ Thất Phụ Thần.

Nếu không, nếu một mình hắn đi, có lẽ Chú Nguyền Thần Đế đã có thể nói cho hắn biết nhiều hơn.

Nhưng sau đó Chú Nguyền Thần Đế nhìn thấy Đệ Thất Phụ Thần, có lẽ trong tình thế bất đắc dĩ chỉ có thể tạm thời dùng phương thức này để truyền tin cho ta mà thôi?

“Nhưng rốt cuộc hắn nói cho ta chuyện này để làm gì?”

Là muốn nói cho ta biết hắn biết ta có cái bồn sao?

Không đơn giản như vậy, còn có vận mệnh mà hắn đã nói.

Vận mệnh của người sở hữu Tụ Bảo Bồn đã sớm được định sẵn, là trở thành Chú Nguyền Thần Đế sao?

Giống như hắn, trở thành người thống trị thiên hạ, rồi sau khi cai quản Thần giới vô số năm lại biến thành một vũng thịt thối, trở thành Thái Tuế ghê tởm kia?

Bàn chân Hạ Nhân khẽ động, hóa thành một vệt sáng,瞬間 lướt qua những ngọn núi trong gia tộc, rơi xuống đạo tràng của mình.

Hắn bước vào đạo tràng, sau đó đóng kín từng tầng trận pháp bên ngoài đạo tràng. Tiếp đó hắn phất tay, lấy ra đạo pháp không gian, bắt đầu tham ngộ.

Trông thì như đang tham ngộ đạo pháp, nhưng thực tế hắn lại lấy đó làm vỏ bọc để tiếp tục suy nghĩ.

Chú Nguyền Thần Đế Hạ Thừa Thiên rốt cuộc có ý gì?

Hắn đưa ngọc giản cho ta, nói cho ta biết hắn biết ta có Tụ Bảo Bồn?

Hắn biết vận mệnh của ta, tương lai của ta?

Không đơn giản như vậy... tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Hắn nói cho ta biết hắn biết ta có Tụ Bảo Bồn, biết vận mệnh của ta, biết kết cục của ta!

Chẳng phải như vậy là làm chuyện thừa thãi sao?

Vậy thì… ý của hắn là: vận mệnh… có thể thay đổi!

Hoặc có thể nói, có người đang nắm giữ vận mệnh của ta, nhưng hắn không thể nói ra.

Nhưng rốt cuộc là ai đang nắm giữ vận mệnh của ta?

Khi đó, trước mặt Chú Nguyền Thần Đế chỉ có ba người.

Một là ta, một là Đệ Thất Phụ Thần, một là Trịnh Hồng Lộc.

Không thể nào, Hồng Lộc là nô tỳ của ta, do quy tắc chủ tớ chi phối, không thể là nàng ấy!

Không đúng… không đúng… không đúng…

Người này không phải Trịnh Hồng Lộc, cũng không phải Đệ Thất Phụ Thần.

Bởi vì khi đó còn có mười hai vị Thần Đế ẩn náu trong hư không.

Nếu là Tuyền Cơ Thần Đế, hắn cũng chỉ là một trong ba nghìn Thần Đế, làm sao có thể nắm giữ vận mệnh của Chú Nguyền Thần Đế mạnh hơn nhiều.

Chú Nguyền Thần Đế muốn khống chế Tuyền Cơ Thần Đế chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

“Phù…” Hạ Nhân hít sâu một hơi, cả người rơi vào trạng thái tê dại.

Lão tử vậy mà lại bị Chúa Tể Thần Đế để mắt tới rồi?

Cơ thể Hạ Nhân cứng đờ, nhưng trong đầu vô số hình ảnh vẫn không ngừng lướt qua.

Tất cả những tin tức về Chúa Tể Chi Thần mà hắn từng nghe trước đây, vào khoảnh khắc này đồng loạt cuộn trào kéo đến, hội tụ lại với nhau.

Chúa Tể Chi Thần là chúa tể của Thần giới, là tồn tại mạnh nhất trong tất cả sinh linh Thần giới.

Tu vi của Chúa Tể Chi Thần cao hơn Phong Hiệu Thần Đế.

Chúa Tể Chi Thần cai quản lời thề của toàn bộ sinh linh trong thiên hạ!

Chúa Tể Chi Thần mượn tay Chú Nguyền Thần Đế để thống trị thiên hạ.

CHƯƠNG 2285

Thần Tôn cảnh tầng bảy

Sau lưng Hạ Nhân, mồ hôi lạnh lại rịn ra.

Là người phàm ẩn mình bên cạnh ta, người đầu gối tay ấp đã cùng ta trưởng thành từ Tiên giới一路 đi tới, hay là kẻ nào đó nấp trong bóng tối, vẫn luôn dòm ngó ta?

Nhưng Hạ Nhân tin rằng, sẽ có một ngày hắn xuất hiện.

Cảm giác bị người khác tùy ý bài bố, lại không thể nhìn thấy kẻ giật dây phía sau, bước đi trong bóng tối như thế này, thật sự khiến người ta nghẹt thở.

Ta... Hạ Nhân... vậy mà cũng biến thành một con rối bị người khác thao túng ư?

Ta đã định trước sẽ trở thành Thần Đế của con đường nguyền rủa tiếp theo, sau đó giúp người khác khống chế cả thế giới ư?

Vậy Chúa Tể Thần Đế ẩn nấp phía sau kia, vì sao không tự mình khống chế?

Ồ... bởi vì sức mạnh nguyền rủa sẽ xé nát mỗi một người.

Chúa Tể Thần không muốn tự mình gánh chịu, nên mới phải tìm một kẻ gánh thay.

Nhưng người khác dựa vào đâu mà phải nghe lời Chúa Tể Thần này?

Dù sao, sau khi Thần Đế nguyền rủa trưởng thành, về cơ bản sẽ trở thành người mạnh nhất toàn bộ Thần giới.

Chúa Tể Thần còn có thể mạnh hơn Thần Đế nguyền rủa sao?

Chẳng phải người ta nói chiến lực và sức mạnh của Chúa Tể Thần cũng xấp xỉ Chính Thần ư?

Nếu chiến lực của Chúa Tể Thần vượt xa Thần Đế nguyền rủa, vậy hắn còn cần thông qua Thần Đế nguyền rủa để khống chế Chủ Thần giới làm gì?

Ví dụ như tu vi của Chúa Tể Thần vượt qua cảnh giới Phong Hào Thần Đế, vậy hắn chính là vô địch thật sự, không cần bất kỳ điều kiện nào cũng có thể khống chế Thần giới.

Nhưng... nếu không có thực lực vượt qua ba nghìn Thần Đế, vậy Chúa Tể Thần dựa vào đâu để khống chế một Thần Đế nguyền rủa hùng mạnh?

Hạ Nhân vắt óc suy nghĩ cũng không thể hiểu được vấn đề nằm ở đâu.

Hạ Nhân hoàn toàn không có chỗ để bắt đầu.

Nhưng bất kể thế nào, nâng cao tu vi vẫn là việc quan trọng hàng đầu.

Hắn vừa ngưng tụ pháp tắc không gian, vừa lĩnh ngộ.

Chớp mắt, lại ba trăm hai mươi bốn nguyên trôi qua.

Tu vi của Hạ Nhân lại đột phá một tầng, từ Thần Tôn cảnh tầng sáu tăng lên tầng bảy.

Mặc dù đã tu luyện thêm ba trăm hai mươi bốn nguyên, Hạ Nhân vẫn không biết phải đối mặt với con đường tương lai của mình như thế nào.

Bàn tay trong bóng tối kia khiến hắn không biết phải làm sao.

“Phu quân!” Kiều Tuệ Châu lập tức đi tới bên cạnh Hạ Nhân: “Chàng làm sao vậy?”

“Thiếp cứ cảm thấy trạng thái của chàng không ổn?”

“Không sao!” Hạ Nhân lắc đầu: “Nàng không cần lo lắng, đạo tâm của ta không có vấn đề gì!”

“Ồ... chàng đột phá rồi?” Nàng hơi kinh ngạc: “Còn đột phá liền hai tầng?”

Hắn nhớ trước đây Kiều Tuệ Châu chỉ mới ở Thần Tôn cảnh tầng một, hiện giờ đã lên tầng ba.

Khi trước, đạo của Kiều Tuệ Châu đã khô kiệt.

“Không có!” Kiều Tuệ Châu mỉm cười, sau đó lấy ra một quyển sách, nói: “Sư đệ, đệ xem... vẫn là quyển sách lần trước đệ tặng ta, chẳng phải đệ bảo ta thử xem sao?”

“Ta quay về thử một chút, sau khi tụng đọc quyển sách này, lòng dần dần trở nên thanh minh!”

“Tình trạng đạo khô kiệt cũng được giảm bớt!”

“Tụng đọc đủ một nguyên, đạo khô kiệt hoàn toàn được giải trừ!”

“Quyển sách này thật sự quá hữu dụng!”

“Không ngờ chỉ là một quyển sách của Tiên giới mà đến Thần giới vẫn còn có tác dụng!”

Hạ Nhân vô cùng kinh ngạc: “Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh quả nhiên thần kỳ!”

Hơn chín mươi phần trăm thần thông hoặc công pháp khác ở Tiên giới, đến Thần giới đều không thể sử dụng.

Đương nhiên, ngoại trừ những loại thần thông như thần niệm.

Chỉ cần là thứ có liên quan đến quy tắc Tiên giới và tiên linh lực thì đều không được!

Còn những thứ không liên quan nhiều đến tiên linh lực hoặc quy tắc Tiên giới, chẳng hạn như năng lực thuộc loại thần thông thần niệm, thì không bị hạn chế.

Ánh mắt Hạ Nhân rơi trên quyển Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh này: Nói cách khác, thứ này vốn đã tồn tại độc lập, thoát khỏi quy tắc Tiên giới ngay từ khi còn ở Tiên giới.

Có thể cường hóa thử một chút không nhỉ!

Hạ Nhân trực tiếp ném quyển sách vào Tụ Bảo Bồn: “Quyển sách này ta cũng xem, cũng đọc thử... lát nữa đưa cho Bất Vãn xem luôn!”

“Ừm!” Kiều Tuệ Châu gật đầu.

Hạ Nhân hỏi: “Hồng Lộc thế nào rồi, đã xung kích Thần Hoàng cảnh chưa?”

“Không biết... thời gian gần đây, thiếp cũng bế quan giống phu quân!”

“Trước khi phu quân xuất quan, thiếp vẫn chưa xuất quan. Thiếp cảm nhận được khí tức của phu quân, mới từ đạo tràng của mình đi ra!”

“Được!” Hạ Nhân nắm lấy tay Kiều Tuệ Châu: “Theo ta qua đó xem thử!”

Hai người trực tiếp tìm đến Tô Chân Chân!

Tô Chân Chân mới là người chủ sự trong nhà.

“Hồng Lộc à...” Tô Chân Chân hơi nhíu mày: “Tình hình của muội ấy khá phức tạp!”

“Từ ba trăm nguyên trước, muội ấy đã thử xung kích Thần Hoàng cảnh!”

“Gia tộc đặc biệt mua một viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan phẩm chất thượng phẩm cho muội ấy...”

“Nhưng sau khi nuốt vào, muội ấy vẫn không thể thành công tiến giai lên Thần Hoàng cảnh!”

“Sau đó, từ một trăm nguyên trước, chúng ta lại chuẩn bị cho muội ấy một viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan thượng phẩm và một viên trung phẩm!”

“Sau khi nuốt hai viên thần đan này, muội ấy vẫn không đột phá!”

“Khoảng thời gian trước, muội ấy đã ra ngoài tìm kiếm cơ duyên!”

Hạ Nhân khẽ nhíu mày: Hai viên thượng phẩm, một viên trung phẩm!

Theo hiểu biết của Hạ Nhân, loại thần đan dùng để phá vỡ đại cảnh giới này, chỉ cần là thượng phẩm thì đã có xác suất bảy tám phần.

Nhưng hiện giờ tu vi của Hạ Nhân mới chỉ ở Thần Tôn cảnh tầng bảy, vẫn chưa thể dùng Tụ Bảo Bồn để cường hóa Đại Đạo Đăng Hoàng Đan, bởi vì loại thần đan này là thần đan thất phẩm.

Hiện tại hắn chỉ có thể cường hóa đồ vật lục phẩm.

“Không mua được cực phẩm sao?” Hạ Nhân hỏi Tô Chân Chân.

Tô Chân Chân nói: “Có thể mua được... nhưng rất khó... phải xem cơ duyên!”

“Thật ra, đạt đến cấp bậc thần đan thất phẩm thì ở những thần quốc bình thường đã rất khó mua được rồi!”

“Vì muốn Hồng Lộc sớm tiến vào Thần Hoàng cảnh nhất có thể, để muội ấy giúp sư huynh... nên ta đã phái người đến Vấn Đỉnh Thần Quốc!”

“Vấn Đỉnh Thần Quốc này chuyên tu đan đạo, Chính Thần chính là Đan Đạo Thần Đế!”

“Trong nước, đạo luyện đan là đạo thịnh hành nhất!”

“Tất cả đan dược đều được mua từ đó, nhưng cho dù là Vấn Đỉnh Thần Quốc cũng rất khó có được thần đan thất phẩm cực phẩm.”

“Tôn Vương Đan lục phẩm thì có không ít!”

“Ta còn bảo người mua Tôn Vương Đan cực phẩm, để dành cho phu quân, Kiều tỷ tỷ, Ôn tỷ tỷ và mấy người các ngươi!”

“Được rồi!” Hạ Nhân cũng không cưỡng cầu.

Dù sao hiện giờ lão tử cũng không định ra ngoài nữa.

Cho nên khi nào Trịnh Hồng Lộc đột phá, ngược lại cũng không còn quan trọng.

“Kiều Kiều có ở đây không?” Hạ Nhân hỏi: “Trước khi ta bế quan lần trước, nàng ấy lại mang thai, hiện giờ cũng không biết thế nào rồi!”

Hạ Nhân vừa nói, vừa lén lấy Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh ra khỏi Tụ Bảo Bồn.

Thứ này hắn chưa từng cường hóa.

Công dụng: Một loại công pháp tu luyện tâm lực, sau khi tu hành có thể ngưng tụ khí vận, tiêu trừ tai họa, vô hình trung nâng cao tâm lực.

Hạ Nhân vô cùng kinh ngạc: Đậu má... thứ này đến Thần giới mà vẫn là thiên giai cực phẩm.

Nhưng rốt cuộc tâm lực này là thứ gì?

Hình như đạo nguyền rủa cũng là tâm lực, lực hương hỏa cũng là tâm lực.

“Sinh rồi...” Tô Chân Chân nói: “Là một bé trai, hiện giờ đã tu luyện đến Thần Quân cảnh... thiên phú không tệ, đã mở được hai mươi bảy thần khiếu!”

Hai mươi bảy thần khiếu, đặt ở nơi khác quả thật xem như không tệ, nhưng đặt vào nhà họ Hạ thì lại khá bình thường.

“Vậy ta đi xem đứa bé trước!” Hạ Nhân đi đến đạo tràng Đại Luân Minh Vương.

Hai nghìn, thêm 2 chương (xem phần giới thiệu của ta)

CHƯƠNG 2286

Lão Tào, lão Tào

"Tào Chí Vĩ... bái kiến công tử!"

Đạo tràng của Hạ Nhân không nhiễm một hạt bụi!

Toàn bộ trận pháp nơi đây đều đã được mở ra!

Ánh nắng bên ngoài xuyên vào, sáng rực chưa từng có.

Hạ Nhân ngồi ngay ngắn dưới một ô cửa sổ trong đại điện, tay cầm chén trà, chậm rãi uống cạn.

"Lão Tào à..." Hắn ngẩng đầu, cười hề hề nói: "Có chuyện gì vậy?"

Lão Tào chậm rãi đi đến bên cạnh Hạ Nhân, cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống đối diện chiếc bàn nhỏ.

"Lão nô thấy gần đây công tử phiền muộn, chắc hẳn đã gặp không ít khó khăn trên con đường tu hành... nên đặc biệt đến xem thử!"

Hạ Nhân gật đầu, không nói gì!

Hắn chỉ lặng lẽ nhìn Tào Chí Vĩ.

Tào Chí Vĩ tiếp tục nói: "Với sự thông tuệ của công tử, có vài chuyện tuy hiện giờ chưa nghĩ thông, nhưng lâu dần rồi cuối cùng cũng sẽ hiểu ra!"

Hạ Nhân nói: “Lão Tào… đừng nghiêm túc như vậy, nào… uống chút thần trà đi!”

“Thần trà này tuy không sánh được với loại thần trà của lão Điêu, thứ có thể giải trừ hiệu quả đạo khô, hương vị hơi kém hơn một chút, nhưng cũng là thần phẩm hiếm có!”

“Ấy ấy ấy…” Lão Tào đưa tay bưng một chén trà lên, rồi ngửa cổ uống cạn!

Lão không hề thưởng thức trà, mà nói: “Công tử, tình nghĩa chủ tớ giữa lão Tào và công tử có lẽ sắp kết thúc rồi!”

“Hả?” Hạ Nhân sững sờ: “Ngươi nói gì?”

Lão Tào không nói gì, chỉ đưa tay ra, ánh sáng lấp lánh lập tức ngưng tụ trong lòng bàn tay.

Sau đó, một ấn ký thần nô bay ra khỏi thức hải của Hạ Nhân, rơi vào lòng bàn tay lão Tào.

Sau một tiếng vang trầm đục, ấn ký kia trực tiếp vỡ tan.

Ấn ký quy tắc chủ tớ giữa Hạ Nhân và lão Tào cũng hoàn toàn biến mất.

“Chuyện này… chuyện này này này…” Hạ Nhân sợ đến mức phun thẳng ngụm trà trong miệng ra.

“Lão Tào, rốt cuộc ngươi là ai?”

Tào Chí Vĩ lắc đầu, nói: “Với trí tuệ của công tử, hẳn không khó đoán ra đâu nhỉ!”

Hạ Nhân nói: “Ngươi… chính là Chúa Tể Thần Đế?”

“Công tử!” Lão Tào cầm chén trà lên nhấp một ngụm: “Khoảng thời gian này, ta thấy trạng thái tu hành của ngài rất tệ!”

“Ta biết ngay mà, Hạ Thừa Thiên đã truyền cho ngươi một vài tin tức!”

Hạ Nhân gật đầu, nhưng không nói đó là tin tức gì.

Lão Tào cũng không hỏi, chỉ hỏi Hạ Nhân một vấn đề tưởng như chẳng liên quan: “Công tử à… với trí tuệ của ngươi, ngươi thử nói xem, một người nếu đã tu hành hàng tỷ tỷ năm, thống lĩnh một giới, chí cao vô thượng!”

“Rốt cuộc hắn vui sướng, hay không vui sướng?”

“Hả?” Hạ Nhân bị câu hỏi của lão Tào làm cho ngây người: “Đã là Chúa Tể Thần Đế rồi, ngươi còn hỏi ta hắn có vui hay không làm gì?”

Lão Tào nói: “Thật ra ta không phải Chúa Tể Thần Đế, hoặc có thể nói, trên đời này vốn chẳng có Chúa Tể Chi Thần!”

“Có điều, hiện giờ ngươi có thể xem ta là hắn!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Vấn đề này, sao ta biết được?”

Lão Tào nói: “Khi còn ở Tiên giới, chẳng phải ngươi cũng từng bước lên cảnh giới chí cao vô thượng sao?”

“Khi đó, ngươi đã nghĩ gì?”

“Vì sao ngươi không ở lại Tiên giới, trở thành một chúa tể vĩnh viễn khống chế hàng tỷ tỷ sinh linh, nắm quyền sinh sát?”

Hạ Nhân khẽ nhíu mày, hít sâu một hơi rồi lại lắc đầu, nói: “Vô vị... giống như một người đã đi đến tận cùng con đường, phía trước không còn bất kỳ khả năng nào để tiếp tục tiến bước. Thế giới này trói chặt chân tay ngươi, nhưng ngươi vẫn muốn thò đầu ra, nhìn thử thế giới bên ngoài một lần!”

“Đúng vậy!” Lão Tào nói: “Chính là đạo lý ấy!”

“Ngồi ở vị trí này, ngươi đã từng nghĩ đến chuyện thống trị hàng ngàn hàng vạn năm chưa? Đã từng nghĩ đến việc tận hưởng khoảnh khắc hiện tại chưa?”

“Khi con người đạt đến một độ cao nhất định, không còn đối thủ, ngược lại sẽ mất đi cảm giác đứng trên đỉnh cao. Thứ còn lại chỉ là nỗi lo âu và bất an vô tận!”

“Ngươi sẽ nghĩ, liệu có phải trong cõi u minh vẫn còn một Chúa Tể nào đó đang lặng lẽ dõi mắt nhìn thế giới này hay không.”

Hạ Nhân gật đầu: “Quả thực là vậy!”

Cảm giác này, hắn cũng từng có được trong một khoảng thời gian ngắn!

Tào Chí Vĩ lại uống một ngụm trà: “Ngươi từng có cảm giác như vậy ở Tiên giới, vậy ngươi nghĩ Chúa Tể Thần Đế thì sao?”

“Hắn thống trị Thần giới vô số năm, liệu còn vui thú với việc thống trị hàng tỷ sinh linh nữa không?”

“Hắn còn muốn khống chế tất cả mọi thứ nữa không?”

“Không!” Lão Tào tự trả lời: “Có những lúc, thậm chí hắn còn muốn tự kết thúc sinh mệnh vô vị và vô nghĩa này!”

“Vạn vật sinh diệt, cũng chỉ có vậy mà thôi!”

Hạ Nhân nhìn Tào Chí Vĩ, lần đầu tiên cảm thấy người nô bộc của mình xa lạ đến thế.

“Được rồi... giờ lão phu lại nói với ngươi về chuyện Chú Nguyền Thần Đế!” Lão Tào nói: “Nắm giữ Thất Chú Thư trong tay là có thể chấp chưởng thiên hạ. Mọi thứ trong Thần giới đều được ghi chép trong Thất Chú Thư!”

“Nếu trở thành chủ nhân của Thất Chú Thư, có thể dùng sức mạnh nguyền rủa để điều khiển hàng tỷ tỷ sinh linh!”

“Ngươi có thể quyết định sinh tử của bất kỳ ai, kể cả những Phong Hào Thần Đế cao cao tại thượng kia!”

“Ngươi cho rằng những người đó đều bị Chúa Tể Chi Thần sai khiến, gánh tội thay cho Chúa Tể Chi Thần sao?”

Hạ Nhân nói: “Cả Thần giới đều nói như vậy!”

Lão Tào lắc đầu: “Chúa Tể Chi Thần từ đầu đến cuối chưa từng yêu cầu bất kỳ đời Chú Nguyền Thần Đế nào phải giết ai, cứu ai, phải làm gì hay chấp chưởng thiên hạ!”

“Ta nói như vậy, có thể ngươi sẽ không tin, nhưng đó là sự thật!”

“Mỗi người bọn họ đều chết dưới lòng tham của chính mình!”

Lão Tào lại uống một chén nước, nói: “Tu luyện đạo pháp nguyền rủa, sử dụng Thất Chú Thư!”

“Mỗi lần ta đều nhắc nhở bọn họ, quyển sách này không được dùng, không được dùng!”

“Một khi sử dụng, kết cục cuối cùng chỉ có thể là con đường chết!”

“Nhưng lòng tham của con người dù nhỏ đến đâu, rốt cuộc vẫn luôn tồn tại!”

“Ta nhớ có người từng dùng Thất Chú Thư giúp thê tử của mình xóa bỏ một lời thề!”

“Có người ban đầu chỉ dùng nó để giết một kẻ thù của mình!”

“Bọn họ nghĩ, ta chỉ dùng một lần thôi, sẽ không có chuyện gì!”

“Trong những năm tháng vô tận, nào phải chỉ có một lần!”

“Chuyện này, một khi đã có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai!”

“Sau đó từng bước đi vào con đường không lối về!”

“Trước khi chết, mỗi người đều sẽ dung hợp với một trang giấy trong quyển sách, sau đó biến thành Thái Tuế, bị phong ấn, hoặc lặng lẽ biến mất không một dấu vết!”

“Rồi đời Chú Nguyền Thần Đế thứ hai, thứ ba liên tiếp xuất hiện!”

Lão Tào nói rất chậm, rất bình thản, cũng rất ôn hòa.

“Trong Thần giới, vô số người nói Chúa Tể Chi Thần mượn tay Chú Nguyền Thần Đế để chấp chưởng thế giới này!”

“Nhưng bọn họ cũng không chịu nghĩ xem, rốt cuộc thế giới này đang vận hành theo ý chí của ai!”

“Thật sự là ý chí của Chúa Tể Chi Thần sao?”

“Hay là ý chí của những Chú Nguyền Chi Thần kia?”

Hạ Nhân cúi đầu, cũng uống một chén trà.

Hắn không biết phải trả lời Tào Chí Vĩ thế nào.

Bởi vì hắn hoàn toàn không biết gì về những điều Tào Chí Vĩ nói.

“Nếu nói… Chúa Tể Chi Thần muốn mượn Chú Nguyền Chi Thần để thống trị thế giới này, vậy tại sao khi nhìn ngươi, hắn chưa từng bảo ngươi tu luyện thuật nguyền rủa?”

“Ngươi tu không gian, tu sức mạnh, tu huyết đạo, tu trọng lực…”

“Chúa Tể Thần Đế đã từng can thiệp vào ngươi dù chỉ một phần nào chưa?”

“Cứ tu luyện đạo của ngươi cho tốt!” Tào Chí Vĩ đứng dậy: “Không muốn bị nô dịch, vậy thì vĩnh viễn đừng chạm vào đại đạo nguyền rủa…”

“Trên đời này, còn ai có thể ép ngươi lĩnh ngộ sức mạnh nguyền rủa?”

Hạ Nhân cũng đứng theo: “Lão Tào… ngươi…”

“Ngươi tu đạo gì?” Hắn hỏi.

Lão Tào mỉm cười, không nói gì, chỉ khẽ xoay thần cách giữa mi tâm.

Trên thần cách lóe lên một tia sáng tím đỏ.

Đó không phải Hồng Mông thần cách, mà là thần cách của đại đạo sức mạnh.

“Ngươi… ngươi chính là… Lực Đạo Thần Đế?” Hạ Nhân có chút chấn động.

Ta, Hạ Nhân, đã nói là làm, lần thứ ba tăng thêm chương xin dâng lên!

CHƯƠNG 2287

Điểm Giáng Môi

Theo thần cách giữa mày lão Tào lóe lên, y phục trên người ông ta cũng từ chiếc đạo bào bằng vải gai giản dị ban đầu biến thành một thân áo trắng.

Người này phong thần như ngọc, dáng người cao ráo.

Giữa hàng mày mang theo một luồng khí tức thần tính mà Hạ Nhân chưa từng thấy.

Còn đâu dáng vẻ con buôn tính toán trước kia, rõ ràng là một vị đế vương vô thượng thống ngự chư thiên vạn giới.

Chỉ cần liếc mắt đã thấy cao quý khôn tả, lại tự mang theo vẻ tuấn tú phóng khoáng, khí thế duy ngã độc tôn.

“Hạ Nhân, còn điều gì muốn hỏi thì ta trả lời ngươi một lượt!” Lão Tào lên tiếng.

Hạ Nhân hỏi: “Ngươi thật sự tên là Tào Chí Vĩ?”

Thần Đế Sức Mạnh mỉm cười, không trả lời câu hỏi của Hạ Nhân mà nói: “Đổi câu khác!”

“Được!” Hạ Nhân nghĩ ngợi rồi nói: “Ngươi… trước kia ngươi là nô bộc của ta, ta có nô ấn của ngươi, còn dung hợp nó vào tận sâu trong thức hải!”

“Chuyện này không có vấn đề gì, nhưng tại sao ngươi có thể tùy ý lấy ra rồi đặt vào?”

“Không phải… Thần Đế không có dấu ấn thần nô sao?”

Lão Tào nói: “Đó chỉ là thuật che mắt mà thôi!”

“Ngươi có thể hiểu đó là một nô ấn giả.”

“Đây là một môn thần thông, tên là ‘Điểm Giáng Môi’. Sau khi tu thành, dấu ấn ngưng tụ ra có thể giả làm thật!”

“Có điều phải nhớ kỹ, thần thông này không dùng thần lực hay đạo pháp để thúc động, mà cần dùng tâm lực để ngưng tụ!”

Hạ Nhân hỏi: “Tâm lực gì?”

Thần Đế Sức Mạnh nói: “Sức mạnh nguyền rủa cũng được, sức mạnh hương hỏa cũng được. Nếu ngươi đều không muốn dùng thì dùng tâm lực được luyện ra từ Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh trong người ngươi cũng được!”

“Vù vù…” Thần Đế Sức Mạnh phất tay, một luồng sáng trắng nhỏ như hạt gạo rơi xuống trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân cũng không khách sáo, trực tiếp dung hợp luồng sáng ấy vào thức hải của mình.

Còn việc Thần Đế Sức Mạnh có tính kế mình hay không ư?

Đã ở bên lão Tào hai ba nghìn năm rồi, nếu ông ta muốn tính kế mình thì đã tính kế mình mấy vạn lần, chẳng cần chờ đến bây giờ mới gieo thứ gì đó vào thức hải của mình.

“Sau khi ta rời đi, ngươi không cần lo lắng cho nhà họ Hạ, tự khắc sẽ có người bảo hộ!”

“Chỉ là khi tự mình tu hành và hành tẩu bên ngoài, ngươi cần cẩn thận hơn!”

“Nếu chọc phải những vị Đại Thần Đế kia, cho dù lão phu muốn cứu ngươi cũng không kịp!”

Nói xong, Thần Đế Sức Mạnh phất tay áo, trực tiếp biến mất!

Truyền thuyết Thần giới kể rằng, Thần Chúa Tể đã mượn tay Thần Đế Nguyền Rủa để nắm giữ toàn bộ Thần giới!

Nhưng lão Tào nói, chuyện đó không hề tồn tại!

Chẳng qua là Thần Đế Nguyền Rủa tự mình tham lam mà thôi.

Có điều, lão Tào nói đúng một chuyện: Thần Chúa Tể chưa từng ép buộc Hạ Nhân, cũng chưa từng dẫn dắt Hạ Nhân tu luyện bất kỳ đạo pháp nguyền rủa nào.

Chỉ cần ta không tu luyện sức mạnh nguyền rủa, vậy hắn làm sao có thể lợi dụng ta để thống trị thiên hạ chúng sinh?

Hơn nữa… sức chiến đấu của Thần Đế Sức Mạnh đứng đầu trong ba nghìn Thần Đế, năm xưa ông ta từng đánh ngang tay với Thần Chúa Tể.

Như vậy… sức chiến đấu của Thần Chúa Tể hẳn cũng vượt xa ba nghìn vị Thần Đế còn lại.

Nếu đã vậy, tại sao Thần Chúa Tể phải dùng phương pháp âm u như thế để thống trị Thần giới?

Cách nói được lưu truyền rộng rãi trong Thần giới hoàn toàn trái ngược với lời lão Tào.

Hạ Nhân lại thất thần bước ra khỏi đạo tràng của mình, đi tới cổng núi nhà họ Hạ.

Hắn mặc một thân đạo bào màu xám hết sức bình thường, ngồi xổm trước cửa đại điện ngoại môn.

Thấy Hạ Nhân đi tới, ông ta lập tức đứng dậy, cung kính nói: “Công tử đến rồi!”

Hạ Nhân nói: “Cậu cả của ngươi đi rồi!”

Hạ Nhân nói: “Ngươi hẳn cũng che giấu tu vi, đúng không?”

Hạ Nhân hỏi: “Vậy… tu vi của ngươi rốt cuộc là gì, tu luyện đạo pháp nào?”

“Thần Đế Sức Mạnh thật sự là cậu cả của ngươi sao?”

Lão Điêu nói: “Thần Đế đại nhân chưa lên tiếng, tiểu lão nhi cũng không dám nói bừa!”

“Công tử cứ an tâm tu luyện, tiểu lão nhi chỉ cần ở đây trông coi cổng nhà cho ngài là được!”

“Ngài cứ yên tâm, cho dù lão tạp mao Thần Đế Không Gian kia có đến, ta cũng không để hắn bước vào nhà họ Hạ!”

“Công tử cứ từ từ tu luyện, đừng nóng vội!”

“Nếu không muốn tu luyện thì nghỉ ngơi một thời gian cũng được. Thời gian còn dài… chẳng có gì đáng ngại…”

Hạ Nhân gật đầu: “Vất vả cho ngươi rồi!”

Hắn trở về chỗ Tô Chân Chân, bảo nàng sắp xếp lại việc phân công cho các trưởng lão trong nhà.

Lão Tào đã rời đi, nhưng nguyên nhân cụ thể thì Hạ Nhân không nói với Tô Chân Chân.

“Ta nghe tỷ tỷ nói, gần đây huynh luôn bồn chồn không yên, trông trạng thái cũng không được tốt lắm!”

Trong Thần Dược Cốc, Ôn Bất Vãn vốn đang ngồi trên xích đu thấy Hạ Nhân đi tới thì vội bước xuống. Nàng nhìn Hạ Nhân, vẻ mặt đầy lo lắng.

Hạ Nhân nói: “Không có gì!”

“Chỉ là không biết vì sao, bỗng nhiên ta cảm thấy rất chán ghét việc tu luyện!”

“Vậy thì nghỉ ngơi một chút đi!” Trên mặt Ôn Bất Vãn mang theo nụ cười ấm áp. “Nếu không có việc gì, huynh có thể ở đây giúp muội trông nom vườn Thần Dược!”

“Chẳng phải tỷ tỷ Kiều nói Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh có thể tu luyện tâm lực, loại bỏ đạo khô sao?”

“Khi nào rảnh thì huynh đọc cho muội nghe, muội sẽ ngồi bên cạnh nghe!”

Nhắc đến Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh, Hạ Nhân lại nhớ đến môn thần thông ‘Điểm Giáng Môi’ mà lão Tào đưa cho.

Tu luyện nó trước để phòng hờ, sau này nếu thật sự lâm vào đường cùng, còn có thể tạo ra một dấu ấn thần nô giả cho đối phương, biết đâu lại tránh được một kiếp.

“Được!” Hạ Nhân gật đầu với Ôn Bất Vãn, sau đó xoay cái mông lớn, trực tiếp ngồi lên chiếc xích đu khi nãy nàng vừa ngồi.

Xích đu lắc lư chao đảo, gió chiều như thuyền trôi!

Mấy chiếc lá xanh mướt rơi xuống từ tán cây cổ thụ trên đỉnh đầu.

Ôn Bất Vãn ngẩng đầu nhìn một cái rồi nói: “Đây là quả Thần Huyết Nguyên lục phẩm. Lá cây bắt đầu rụng, chứng tỏ quả sắp chín rồi!”

Hạ Nhân hỏi: “Quả Thần Huyết Nguyên là gì?”

Ôn Bất Vãn nói: “Có thể để những tu sĩ tu luyện đạo pháp thuộc tính huyết như các huynh nuốt chửng. Sau khi nuốt, nó có thể thay thế một phần tinh huyết, mà hiệu quả hình như còn tốt hơn.”

“Ca ca, pháp luyện huyết của Vu tộc mà huynh tu luyện tiến triển thế nào rồi?”

Hạ Nhân cười nói: “Cũng được, giống như tu vi của ta, đều đã là Thần Tôn cảnh tầng bảy!”

“Vậy không còn xa nữa!” Ôn Bất Vãn nói: “Sau này khi đột phá lên cảnh giới Vu Vương, huynh còn cần một loại thần đan lục phẩm tên là Thiên Vương Đan. Muội đã bảo người chuẩn bị rồi!”

Thứ này hắn cũng có. Trước kia Cố Bạch Bình từng luyện một lò cho Thiên Trúc, Thiên Trúc chỉ dùng một viên, những viên còn lại đều ở chỗ Hạ Nhân.

“Được!” Hạ Nhân gật đầu, sau đó lấy ra một miếng ngọc giản trống, bắt đầu khắc lên trán.

Hắn khắc môn thần thông Điểm Giáng Môi vào trong ngọc giản, rồi ném ngọc giản vào Tụ Bảo Bồn.

Sau đó hắn nhanh chóng lấy ngọc giản ra.

Công dụng: Một môn thần thông thi triển dựa trên tâm lực. Sau khi luyện thành, có thể ngưng tụ ra một tâm ấn Điểm Giáng Môi. Tâm ấn này có thể mô phỏng bất kỳ dấu ấn nào trong Thần giới, chỉ là cần có tâm lực hùng hậu chống đỡ mới có thể ngưng tụ.

Hạ Nhân hít sâu một hơi: Khá lắm, thứ này của lão Tào thật sự không tệ.

“Bất Vãn…” Hạ Nhân cất ngọc giản đi, đưa tay nắm lấy hai tay Ôn Bất Vãn, hỏi: “Muội nói xem, thần lực Phật môn tu luyện từ Phật pháp có phải là một loại tâm lực không?”

Ôn Bất Vãn gật đầu: “Cũng gần như vậy, rất giống!”

“Ca ca muốn quy y cửa Phật rồi sao?”

Hạ Nhân nói: “Không thể nào!”

Ôn Bất Vãn liếc hắn: “Cái mông to như vậy chiếm hết cả xích đu của muội rồi… dịch sang bên một chút…”

Hạ Nhân cười lớn, nhích sang bên một đoạn.

Ôn Bất Vãn cũng nhân thế ngồi xuống phía bên kia xích đu.

Nàng hỏi: “Sao huynh bỗng nhiên lại hỏi chuyện này?”

Hạ Nhân đưa ngọc giản cho nàng, nói: “Ta định tu luyện môn thần thông này, nhưng tạm thời vẫn chưa nghĩ ra nên dùng loại tâm lực nào để tu luyện!”

CHƯƠNG 2288

Sự thăm dò của Không Gian Thần Đế

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Hạ Nhân không tu luyện mà ở lại trong Thần Dược cốc của Ôn Bất Vãn, ngày ngày lười biếng nằm trên xích đu tụng đọc Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh.

Tụng một hai lượt vẫn thấy khô khan vô vị, nhưng sau một năm, hai năm, một nguyên, hai nguyên, Hạ Nhân dần dần tiến vào trạng thái.

Tâm lực tích lũy trên người hắn cũng theo đó ngày càng nhiều.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, vừa tụng đọc kinh văn, vừa giúp Ôn Bất Vãn chăm sóc vườn thần dược.

Cuộc sống đương nhiên lại có một hương vị khác.

Đợi tâm lực tích lũy đủ, Hạ Nhân liền thử tu luyện thần thông 【Điểm Giáng Thần】 kia.

Kết quả hắn phát hiện cái gọi là đủ ấy chẳng qua chỉ là tự cho rằng mình đã đủ mà thôi.

Tương tự thần thông 【Hư Vô Tiểu Sát】 của nhất đạo không gian mà Hạ Nhân tu luyện, thần lực và đạo pháp không đủ thì dù đã luyện thành cũng không thể ngưng tụ ra được.

Chẳng hay chẳng biết, mười bảy nguyên thời gian đã trôi qua.

Trịnh Hồng Lộc ra ngoài du ngoạn vẫn chưa trở về.

Không cần nói cũng biết, người phụ nữ này vẫn chưa đột phá đến Thần Hoàng cảnh. Nếu tìm được cơ duyên đột phá Thần Hoàng cảnh thì đáng lẽ nàng đã sớm quay về rồi.

Ngay lúc Hạ Nhân đang tụng đọc Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh, lão Điêu chạy đến bên ngoài Thần Dược cốc.

“Có chuyện gì vậy?” Hạ Nhân bước ra khỏi Thần Dược cốc.

Lão Điêu nói: “Công tử, lão tạp mao Không Gian kia đến rồi!”

“Ai?” Hạ Nhân cau mày: “Không lẽ là... Không Gian Thần Đế?”

“Đúng!” Lão Điêu nói: “Có ta ở bên cạnh công tử, công tử không cần lo lắng.”

“Không biết lão già này đến đây làm gì!”

“Dù sao công tử cũng phải cẩn thận ứng phó, cố gắng giấu dốt!”

“Được!” Hạ Nhân dẫn lão Điêu đến đại điện gia tộc.

Không Gian Thần Đế chắp tay sau lưng, đứng giữa đại điện.

Tô Chân Chân và Đại Luân Minh Vương thì đang quỳ trên mặt đất.

Hạ Nhân bước nhanh vào, chắp tay với Không Gian: “Hạ Nhân bái kiến Thần Đế bệ hạ!”

“Ừm...” Thần Đế gật đầu.

Sau đó Hạ Nhân nói: “Hai người các ngươi lui xuống trước đi!”

Đại Luân Minh Vương và Tô Chân Chân rời khỏi đại điện.

Nhưng lão Điêu vẫn ở bên cạnh Hạ Nhân.

“Ha ha...” Không Gian nhìn Hạ Nhân, nói: “Lần trước bản đế đến đây, gặp gia chủ Hạ gia các ngươi, hóa ra là một mỹ phụ xinh đẹp. Không ngờ hôm nay lại gặp thêm một vị khác. Phu nhân của ngươi đúng là người sau còn đẹp hơn người trước!”

Trong lòng Hạ Nhân run lên: Ghê thật.

Lỡ bị tên Không Gian Thần Đế này để mắt tới thì phiền toái lớn!

“Không dám!” Hạ Nhân chắp tay, nói: “Chẳng qua chỉ là dung mạo tầm thường mà thôi!”

“Vãn bối nghe nói, thần phi của bệ hạ mới là đệ nhất tuyệt sắc của Thần giới, diễm lệ vô song, độc nhất vô nhị!”

“Bệ hạ đừng chế giễu vãn bối nữa!”

“Hử?” Không Gian Thần Đế cau mày, một luồng đế uy mạnh mẽ ầm ầm giáng xuống, nói: “Thế nào?”

“Hạ Nhân cũng từng gặp thần phi của bản đế sao?”

“Chưa từng!” Hạ Nhân chắp tay, nói: “Tại hạ chỉ nghe người ta đồn đại mà thôi!”

“Hừ...” Không Gian Thần Đế lạnh lùng hừ một tiếng: “Thần phi của bản đế đương nhiên là vô song trong thiên hạ. Những kẻ muốn nhúng chàm nàng, toan nhúng chàm nàng, cũng như những kẻ định bàn luận về nàng, đều đã bị bản đế nghiền xương thành tro!”

“Ngươi thử nói xem, bản đế nên trừng phạt ngươi thế nào?”

Hạ Nhân hỏi: “Không biết bệ hạ muốn trừng phạt ta thế nào?”

“Rất đơn giản!” Không Gian Thần Đế nói: “Dung mạo hai vị phu nhân vừa rồi của ngươi cũng coi như nhìn được, có thể vào hậu cung của bản đế, làm thị thiếp cho bản đế!”

Cơn phẫn nộ trong lòng hắn lập tức dâng lên đến cực điểm.

Nhưng rất nhanh, hắn lại bình tĩnh xuống: Không Gian Thần Đế là kẻ háo sắc đến vậy sao?

Hay là hắn cố ý chọc giận mình, muốn mình xúc phạm hắn, sau đó tiện tay vỗ chết mình?

“Phù...” Hạ Nhân thở ra một hơi thật sâu, nói: “Chẳng qua chỉ là vẻ đẹp tầm thường, e rằng sẽ làm bẩn mắt Thần Đế bệ hạ!”

“Đến lúc gây ra tai họa ngập trời, chẳng phải Hạ gia ta sẽ vạn kiếp bất phục sao?”

“Kính xin Thần Đế đại nhân giơ cao đánh khẽ!”

“Nếu bàn tay nhân từ này của bản đế không thể giơ cao thì sao?” Không Gian Thần Đế nhìn Hạ Nhân bằng ánh mắt giễu cợt.

Hạ Nhân nói: “Bệ hạ là người đứng đầu trong ba nghìn Thần Đế, chiến lực vô song, lẽ nào cũng muốn học đám tán tu cưỡng đoạt sao?”

“Không...” Không Gian Thần Đế nói: “Bản đế sẽ không cưỡng đoạt, ta sẽ bồi thường cho ngươi!”

“Nói đi, ngươi muốn gì?”

“Hãy nói cho ta biết, trên đời này không có thứ gì là không thể giao dịch!”

Hạ Nhân nói: “Được... nếu Thần Đế thật sự để mắt đến hai thị thiếp của ta, bây giờ ta sẽ sai người khiêng họ đưa đến cho ngài!”

“Ha ha ha ha...” Không Gian Thần Đế cười lớn, nói: “Hạ Nhân à Hạ Nhân... khá lắm... nói đi, ngươi muốn gì?”

Hạ Nhân nói: “Ta nghe nói thần phi của bệ hạ xinh đẹp vô cùng, vậy thì dùng thần phi của bệ hạ để đổi đi!”

“Hạ Nhân...” Nghe câu này, Không Gian Thần Đế lập tức nổi giận: “Ngươi muốn chết...”

Hắn không cần ra tay, trực tiếp dùng đế uy đè xuống đỉnh đầu Hạ Nhân.

Nhưng thần niệm của Hạ Nhân ký thác vào Hồng Mông Thiên Châu, đương nhiên không sợ luồng đế uy cuồn cuộn ấy.

Cộng thêm lão Điêu bên cạnh hừ lạnh một tiếng, luồng đế uy của Không Gian Thần Đế lập tức hóa thành hư vô.

“Hử?” Không Gian cau mày, nhìn về phía lão Điêu: “Ngươi... ngươi là...”

Lão Điêu cười ha ha: “Ta chẳng qua chỉ là một con chó giữ cửa của công tử nhà ta mà thôi...”

“Đế uy của Thần Đế đại nhân quả thật lớn thật, vừa mở miệng đã muốn cướp đạo lữ của người khác!”

“Lão phu tuy không phải đối thủ của ngài, nhưng cầm cự một lúc vẫn làm được!”

“Vì công tử nhà ta, ta có thể không cần mạng sống này, lập tức tự bạo tại chỗ!”

“Chỉ không biết Thần Đế đại nhân thấy thế nào?”

Không Gian Thần Đế nói: “Phụ thần? Cũng muốn uy hiếp ta sao?”

“Bản đế tu luyện pháp tắc không gian. Cho dù ngươi muốn tự bạo, chưa chắc đã có thể ảnh hưởng đến ta!”

“Đúng vậy!” Lão Điêu nói: “Ta đương nhiên không thể làm tổn thương Thần Đế đại nhân ngài... nhưng tu vi cả đời của lão phu mà trút ra trong nháy mắt, vị mỹ nhân nõn nà trong hậu cung của ngài e là không chống đỡ nổi đâu!”

“Ha ha ha...” Không Gian Thần Đế cười lớn, vẻ phẫn nộ trên mặt vừa rồi cũng biến thành nụ cười: “Vừa rồi bản đế chỉ đùa với Hạ tiểu hữu một chút thôi!”

“Không cần coi là thật, không cần coi là thật...”

“Bản đế đã có thần phi ở bên, sao có thể còn nghĩ đến người khác?”

Hạ Nhân chắp tay: “Thì ra là vậy, bệ hạ thật sự khiến vãn bối sợ mất mật!”

“Hạ Nhân...” Không Gian Thần Đế nói: “Gần đây trong Thần giới xuất hiện ba vị tuấn tài tuyệt thế!”

“Một người là Vương Bình, một người là Ngư Ứng Huyền!”

Không Gian nhìn chằm chằm Hạ Nhân: “Nhưng bản đế lại thấy kỳ lạ, hai người bọn họ đều danh chấn bốn phương, riêng ngươi hiện giờ lại không có chút tiếng tăm!”

Trong lòng Hạ Nhân giật thót: Ghê thật, đến rồi...

Tên này rốt cuộc vẫn không yên tâm về mình, lại đến thăm dò mình nữa rồi.

“Ờ...” Hạ Nhân cười khổ: “Tiền bối... tên của hai người này, vãn bối cũng từng nghe qua. Thật sự không biết vì sao tiền bối lại muốn đặt vãn bối ngang hàng với họ!”

“Vãn bối chẳng qua chỉ từng có được một quyển Thất Chú Thư, nay quyển sách cũng đã bị người ta lấy đi rồi!”

“Bàn về khí vận thì ta không bằng, bàn về thiên phú thì ta cũng chẳng đủ!”

“Sao dám đặt mình ngang hàng với họ?”

Không Gian Thần Đế nhìn chằm chằm Hạ Nhân, đôi mắt tựa như hai ngọn đèn, dường như có thể nhìn thấu tất cả: “Con hồ ly nhỏ giảo hoạt nhà ngươi!”

Hạ Nhân nói: “Đúng vậy, vãn bối thật sự chỉ có hai mươi tám thần khiếu!”

“Không...” Không Gian Thần Đế lắc đầu: “Ngươi không phải... ha ha ha... tự cho mình thông minh...”

“Ngươi thật sự cho rằng có thể qua mắt pháp nhãn của bản đế sao?”

CHƯƠNG 2289

Chỉ nhìn thấy đôi chân

Hạ Nhân sợ đến mức bật nảy người, ngã ngồi phịch xuống đất: “Cái này... cái này...”

“Bệ hạ... chắc chắn là ngài nhìn nhầm rồi, ta chỉ có hai mươi tám thần khiếu!”

“Hừ...” Không Gian Thần Đế nói: “Trước mặt Thần Đế, những pháp môn che giấu thần khiếu kia vô dụng!”

“Ngươi không cần sợ, bản đế cũng không phải kẻ đố kỵ người tài!”

“Ba mươi mốt thần khiếu, ngươi sợ cái gì?”

Không Gian Thần Đế nhìn chằm chằm Hạ Nhân, tự cho rằng mình đã nhìn thấu số lượng thần khiếu của Hạ Nhân.

Hạ Nhân luống cuống lau những giọt mồ hôi trên trán: “Thần Đế bệ hạ, chắc chắn ngài nhìn nhầm rồi!”

“Ta không nhìn nhầm!” Không Gian Thần Đế nói: “Đứng lên... nói cho ta biết... chỉ là ba mươi mốt thần khiếu, ngươi sợ cái gì?”

“Đừng hòng qua mặt ta!” Ánh mắt Thần Đế trở nên sắc bén.

Hạ Nhân chắp tay: “Thì ra Thần Đế thật sự có thể nhìn thấu thần khiếu của ta?”

“Hừ...” Không Gian Thần Đế lạnh lùng hừ một tiếng.

Hạ Nhân nói: “Đúng vậy... trong Thần giới có lời đồn, nói ngài đố kỵ người tài, lòng dạ hẹp hòi... cho nên ta sợ... ta...”

“Cái gì?” Không Gian Thần Đế không đợi Hạ Nhân nói hết, vẻ mặt đầy khó tin: “Bản đế hẹp hòi từ bao giờ?”

Hạ Nhân nói: “Sư tôn của ta... Bạch Tượng Thần Đế!”

Không Gian Thần Đế: “À... Hạ Nhân, sư phụ ngươi có thành kiến với ta, những lời nói mang lập trường như vậy không thể tin hoàn toàn được!”

“Hơn nữa, cho dù bản đế có hẹp hòi đến đâu, cũng không đến mức đố kỵ một kẻ chỉ có ba mươi mốt khiếu nhỏ nhoi như ngươi!”

“Khả năng ngươi đạt thành danh hiệu Thần Đế về cơ bản là bằng không!”

Hạ Nhân nói: “Ta biết Thần Đế đại nhân có một vị thần phi, tu luyện chính là Không Gian đạo pháp, hơn nữa đã đạt đến đỉnh phong Thần Hoàng cảnh.”

“Ba mươi mốt khiếu của ta vẫn có thể tiến vào hàng phụ thần. Nếu Thần Đế và những người khác vì thần phi mà giết ta, chẳng phải ta sẽ chịu thiệt lớn sao?”

“Ha ha ha...” Không Gian Thần Đế cười lớn: “Thì ra là vậy... yên tâm đi, nàng sẽ không tranh giành với ngươi đâu...”

Không Gian Thần Đế đưa tay vỗ mấy cái lên vai Hạ Nhân, nói: “Hạ Nhân, ngươi cũng là thiên kiêu trong Thần giới rồi!”

“Nhưng so với hai người Vương Bình và Ngư Ứng Huyền, ngươi vẫn kém một chút!”

“Khí vận của ngươi không bằng Vương Bình!”

“Thần khiếu, ngươi cũng không bằng hai người bọn họ!”

“Nào nào nào... ngươi nói cho bản tọa nghe, nếu ngươi là ta, làm thế nào bắt được Vương Bình?” Không Gian Thần Đế nói: “Với trí tuệ của ngươi, nói ta nghe thử xem!”

Hạ Nhân nói: “Hắn có tu vi gì?”

Không Gian Thần Đế nói: “Thần Tôn cảnh đại viên mãn, đã đạt đến tầng mười một, hiện giờ nói không chừng đã đến tầng mười hai rồi!”

“Như vậy mà còn không bắt được?” Hạ Nhân nói: “Ngài là Thần Đế của Không Gian đạo, chỉ cần một ý niệm là điều động được toàn bộ pháp tắc không gian, phong tỏa hắn lại chẳng phải xong sao?”

“Không được đâu!” Không Gian Thần Đế nói: “Không phong tỏa được!”

Hạ Nhân nói: “Vậy thì kỳ lạ thật, chẳng lẽ Không Gian đạo pháp của hắn còn tinh thông hơn cả ngài?”

“Cũng không phải vậy!” Không Gian Thần Đế xua tay: “Tên nhóc này rất kỳ quái. Lão phu tu luyện vô số vạn năm, chưa từng gặp người nào như hắn. Hắn giống như... chơi xấu vậy, lúc nào cũng có những thủ đoạn khó hiểu.”

“Bản tọa thật sự... không hiểu nổi... không hiểu nổi...”

“Bản tọa cũng không hỏi ngươi nữa, ngươi cũng chẳng hiểu gì về tên nhóc này!”

Nói xong, Không Gian Thần Đế trực tiếp rời đi!

Thân hình của hắn chậm rãi biến mất trong hư không.

“Phù...” Hạ Nhân thở phào thật sâu, nói: “Đáng chết... không ngờ lại bị hắn nhìn thấu!”

“Ta tu luyện pháp môn che giấu thần khiếu, hóa ra vẫn không thể ngăn Thần Đế dò xét sao!”

“Ha ha ha ha...” Lão Điêu bên cạnh cười khan mấy tiếng cho có lệ, không tiếp lời.

Một lúc sau, Hạ Nhân hỏi: “Lão Điêu, ngươi thật sự từng gặp thần phi của Không Gian Thần Đế?”

“Từng gặp...” Lão Điêu nuốt nước bọt.

Hạ Nhân hỏi: “Đẹp không?”

Hạ Nhân hỏi: “Đẹp ở chỗ nào?”

Hạ Nhân phun cả ngụm nước ra: “Chỉ có đôi chân thôi sao?”

Lão Điêu nghiêm túc nói: “Chỉ có đôi chân...”

Hạ Nhân hỏi: “Mặt không đẹp à?”

“Cũng không hẳn!” Lão Điêu nói: “Khi đó lão nô bị đôi chân tuyệt thế vô song của nàng mê hoặc đến hoa mắt, vậy mà quên mất nhìn xem diện mạo nàng thế nào...”

“Hừ...” Lão Điêu vừa nói đến đây, trong hư không đột nhiên truyền đến tiếng hừ lạnh của Không Gian Thần Đế: “Các ngươi không được nói năng hồ đồ!”

“Nếu không... chết cũng không được yên thân!”

Hạ Nhân hộc máu trong lòng: Quả nhiên ta biết ngay tên này hiểm độc mà!

Ngươi xem, hắn lén lút ẩn náu trong hư không để thăm dò ta!

“Không cần lo nữa!” Lão Điêu nói: “Lần này tên đó thật sự đi rồi!”

Thì ra, số thần khiếu mà hắn biểu lộ ra ngoài là hai mươi tám, số thần khiếu lúc ẩn lúc hiện là ba, còn hoàn toàn ẩn giấu đi thì có năm cái.

Có đôi khi, nửa thật nửa giả mới là thứ dễ lừa người nhất.

Cách này không chỉ lừa được Không Gian Thần Đế, mà còn khiến đối phương đắc chí: Tên nhóc này lại định lừa ta, đã sớm bị ta nhìn thấu rồi.

Đây là thủ đoạn tốt nhất của hắn từ trước đến nay để giả vờ đối phó với Không Gian Thần Đế.

“Lão Điêu!” Thấy Không Gian Thần Đế đã đi, Hạ Nhân hỏi: “Giờ lão già đó không còn ở đây, ngươi ngưng tụ hình ảnh cho ta xem thử thần phi của tên khốn ấy rốt cuộc đẹp đến mức nào?”

Lão Điêu nói: “Ta không nói dối!”

Hạ Nhân nói: “Ta có bảo ngươi nói dối đâu, ngươi cứ cho ta xem đi. Tên khốn này, bà nội nó, lại dám có ý đồ với đạo lữ của ta!”

Lão Điêu khổ sở nói: “Ta thật sự không nói dối, thật đó... chỉ nhìn thấy đôi chân...”

“Cũng không phải, chắc chắn ta đã nhìn thấy mặt nàng, nhưng sau đó chỉ nhớ được đôi chân!”

Bị Không Gian Thần Đế quấy rầy một phen, Hạ Nhân trở về Thần Dược cốc, tiếp tục tụng đọc kinh thư.

Lại qua thời gian ba nguyên, Trịnh Hồng Lộc cuối cùng cũng trở về.

“Công tử!” Nhìn thấy Hạ Nhân, trên mặt nàng lộ ra vẻ áy náy.

Hạ Nhân nói: “Sao vậy?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Ta... ta vô dụng quá... không biết có phải vì trước đây đã nuốt một ít sức mạnh hương hỏa hay không, dù thế nào nô tỳ cũng không thể đột phá đến Thần Hoàng cảnh!”

“Hả?” Hạ Nhân sững người, nói: “Ngay cả Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm cũng không được sao?”

“Vậy thì nô tỳ không biết, nô tỳ chưa từng ăn đan cực phẩm!”

Hạ Nhân nói: “Được rồi... đừng để tâm chuyện này...”

“Bao nhiêu năm nay ngươi du lịch bên ngoài, chẳng lẽ chưa từng gặp Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm sao?”

“Ồ... có gặp!” Trịnh Hồng Lộc nói: “Ta đã đến 【Vấn Đỉnh Thần Quốc】. Cho dù ở đó, thần đan thất phẩm cũng cực kỳ hiếm thấy.”

“Trước đây nô tỳ từng thấy một viên, đáng tiếc viên đó đã bị người khác mua mất trong buổi đấu giá, nô tỳ không giành được!”

“Ta... ta không mang theo đủ tài nguyên để trao đổi!”

Nghĩ đến đây, nàng tủi thân đến mức nước mắt trào ra.

Hạ Nhân đưa tay lau nước mắt cho nàng, nói: “Đừng khóc, đừng khóc...”

“Một thời gian nữa ta sẽ cùng ngươi ra ngoài dạo chơi... biết đâu lại tìm được một viên cực phẩm!”

Không Gian Thần Đế vừa mới thăm dò lão tử, chắc hẳn sẽ không để mắt đến ta nữa.

Chúa Tể Chi Thần dường như hiện giờ cũng đang mặc kệ ta tự do phát triển.

Đến lúc đó nếu thật sự gặp nguy hiểm, ta còn có thể dùng thần thông thân dát vàng để cố định đối phương.

Để Trịnh Hồng Lộc mở hư không, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ chạy.

Còn có thể đưa lão nô Thần Hoàng cảnh của ta cùng ra ngoài.

Suýt nữa Hạ Nhân đã quên mất, vẫn còn Vạn Phúc nữa!

Tên này dù thế nào đi nữa cũng là Thần Hoàng cảnh tầng một.

CHƯƠNG 2290

Cô cô đến rồi

"Muội muội Hồng Lộc đã về chưa?"

Bên ngoài đạo tràng của Hạ Nhân vang lên giọng của Đại Luân Minh Vương.

Đại Luân Minh Vương thong thả bước vào đại điện.

Trong tay nàng cầm một bình ngọc. Đến trước mặt Hạ Nhân, nàng mới nhẹ nhàng đưa bình ngọc đến trước mặt Trịnh Hồng Lộc: "Muội muội, muội xem đây là gì?"

"Hai người thành tỷ muội từ khi nào vậy?"

Đại Luân Minh Vương không để ý đến Hạ Nhân, mà nói: "Tô Chân Chân đã chuẩn bị trước hai viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan thượng phẩm!"

"Nàng ấy nói rồi, cho dù lần này muội không dùng đến, sau này đưa cho Hạ Nhân dùng cũng được!"

"Không ngờ muội vẫn chưa đột phá!"

"Vậy thôi, hai viên này cũng đưa cho muội!"

"Đan thượng phẩm cực phẩm thật sự không mua được. Ở Tuyền Cơ thành nhiều năm như vậy, chúng ta cũng chỉ đấu giá được hai viên thượng phẩm!"

“Một viên thượng phẩm này có tỷ lệ thành công những bảy tám phần đấy. Muội thử lại đi, lần này hẳn là không có vấn đề gì!”

Hạ Nhân gật đầu, nói: “Cái này tốt đấy, muội thử lại đi. Ăn cả hai viên đan dược này vào, hẳn là sẽ không có vấn đề gì nữa!”

Trịnh Hồng Lộc nhận lấy bình: “Cảm ơn tỷ tỷ Minh Vương…”

“Công tử, ta đi bế quan ngay đây, trước tiên ổn định tâm cảnh, sau đó sẽ đột phá!”

“Đi đi!” Hạ Nhân phất mạnh tay áo.

Trong đại điện chỉ còn lại Đại Luân Minh Vương và Hạ Nhân.

Đại Luân Minh Vương hỏi: “Ta đã đặc biệt phái người ra ngoài dò hỏi. Tình trạng của Trịnh Hồng Lộc rất có thể liên quan đến việc trước đây nàng từng thôn phệ thần lực trong một khoảng thời gian!”

“Hai viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan thượng phẩm này e rằng cũng khó có tác dụng!”

Hạ Nhân hỏi: “Có cách giải quyết không?”

Đại Luân Minh Vương nói: “Cách thứ nhất là tìm thần đan cực phẩm, cho nàng thử xem!”

“Nếu có thể đột phá thì đương nhiên không thành vấn đề!”

“Nhưng nếu chẳng may ăn thần đan cực phẩm rồi mà vẫn không thể đột phá, vậy thì phiền phức đấy!”

Hạ Nhân nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy... Điều đó chứng tỏ sức mạnh hương hỏa đã làm cơ thể nàng nhiễm bẩn. Đến lúc đó, phải loại bỏ sức mạnh hương hỏa trong cơ thể nàng trước, sau đó mới tìm cách đột phá!”

“Mặc kệ vậy, cứ thử xem trước đã!”

Mấy ngày sau, Trịnh Hồng Lộc bình ổn tâm trạng, rồi nuốt một viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan thượng phẩm.

Kết quả đúng như lời Đại Luân Minh Vương nói, hoàn toàn vô dụng!

Trịnh Hồng Lộc có phần sốt ruột, không chờ đợi mà lại nuốt viên thứ hai.

Kết quả y hệt, vẫn không có chút dấu hiệu đột phá nào.

Trịnh Hồng Lộc chạy ra khỏi đạo tràng, vừa khóc vừa nói: “Công tử... Có phải ta vô dụng lắm không... Tại sao ta lại không chịu cố gắng như vậy, lãng phí nhiều tài nguyên đến thế mà vẫn không thể đột phá!”

“Đến bao giờ ta mới có thể trở thành Thần Hoàng để bảo vệ công tử?”

Hạ Nhân cũng có thể hiểu được. Nếu là người khác rơi vào tình cảnh này, e rằng trong lòng cũng khó chịu đến chết.

“Không sao!” Hạ Nhân vỗ vai Trịnh Hồng Lộc, nói: “Đừng lo… Ta sẽ đi cùng em ra ngoài tìm Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm!”

Nghe Hạ Nhân nói vậy, Kiều Tuệ Châu, Ôn Bất Vãn và Đại Luân Minh Vương ở bên cạnh đều bước ra phản đối.

“Không cần vội nhất thời!” Kiều Tuệ Châu nói: “Bây giờ chàng chỉ có tu vi Thần Tôn cảnh, đừng ra ngoài nữa!”

“Đợi khi nào tu luyện đến Thần Vương cảnh rồi đi cũng được!”

“Đúng vậy!” Đại Luân Minh Vương nói: “Bên ngoài không biết có bao nhiêu người muốn lấy mạng chàng đâu!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Mọi người lo xa quá rồi… Bây giờ hình như ta cũng chẳng còn kẻ thù nào nữa mà!”

“Lão tổ nhà Thiên Ngô cũng đã bị ta thu làm nô bộc rồi!”

“Trước đó Không Gian Thần Đế cũng từng đến thăm dò, hẳn sẽ không ra tay với ta!”

“Mọi người đừng quên, ta còn có thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu, có thể biến đổi dung mạo!”

“Ta còn có thân dát vàng do sư tôn ban tặng. Cho dù Thần Đế ra tay với ta, ta cũng có thể ung dung ứng phó!”

“Ta còn có một nô bộc cảnh giới Thần Hoàng mà!”

“Đến lúc đó dẫn hắn theo, lại có thêm một tầng bảo đảm!”

Kiều Tuệ Châu nói: “Nếu chàng đã quyết định, ta cũng không phản đối!”

“Có điều… ta có một điều kiện!”

Hạ Nhân hỏi: “Điều kiện gì?”

Kiều Tuệ Châu nói: “Chàng phải bế quan ở nhà trước, nâng tu vi lên tầng tám cho ta rồi hãy nói!”

Hạ Nhân cười khổ: “Còn lâu lắm!”

Nhưng nếu Kiều Tuệ Châu đã đưa ra yêu cầu, Hạ Nhân vẫn phải tuân theo!

Dù sao tu luyện Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu cũng cần thời gian để tu luyện từng môn một, đúng không?

Khoảng thời gian tiếp theo, hắn tiếp tục bế quan.

Chớp mắt, lại bốn trăm sáu mươi chín nguyên trôi qua.

Tu vi của Hạ Nhân cuối cùng cũng tiến thêm một tầng, đạt đến Thần Tôn cảnh tầng tám.

Hiện giờ, mỗi lần Hạ Nhân đột phá một tiểu cảnh giới đều cần hơn bốn trăm nguyên thời gian.

Vậy sau này khi đạt đến cảnh giới Thần Tôn cảnh đại viên mãn rồi đột phá, còn không biết sẽ cần bao lâu nữa!

“Biến…” Thân hình Hạ Nhân khẽ động, trong nháy mắt hóa thành một nam tử có dung mạo hết sức bình thường.

Tu vi vẫn là Thần Tôn cảnh tầng tám, nhưng hắn đã che giấu một phần thần khiếu, chỉ để lộ hai mươi tám thần khiếu.

Tiếp theo, chính là dẫn Trịnh Hồng Lộc ra ngoài!

Ngoài Trịnh Hồng Lộc ra, Hạ Nhân còn dẫn theo Vạn Phúc.

Đó chính là nhị tổ nhà Thiên Ngô, Thiên Ngô Huyền Quân.

Nhưng hiện giờ đã bị Hạ Nhân đổi tên, gọi là Vạn Phúc.

Vốn dĩ Hạ Nhân không muốn dẫn Vũ Tư theo, bởi vì dẫn theo cũng chẳng có tác dụng gì. Tu vi của Vũ Tư hiện giờ quá thấp, chỉ có Thần Vương cảnh tầng ba.

Tác dụng của nàng trùng với Trịnh Hồng Lộc.

Nhưng Kiều Tuệ Châu nhất định bắt Hạ Nhân phải dẫn theo, nói rằng Vũ Tư tinh tế tỉ mỉ, có thể chăm lo sinh hoạt thường ngày cho Hạ Nhân.

Đã dẫn theo rồi thì thêm một người cũng chẳng sao.

Bốn người đi đến một nơi cách Hạ gia rất xa, lúc này Trịnh Hồng Lộc mới mở hư không.

Hạ Nhân thu Vũ Tư và Vạn Phúc vào Hồng Mông không gian của mình, sau đó bước vào vòng xoáy.

Ngay sau đó, hắn và Trịnh Hồng Lộc bước ra từ đầu bên kia.

“Đây chính là Vấn Đỉnh Thần Quốc sao?” Hạ Nhân đưa mắt quét quanh. Đây là một vùng hoang dã mênh mông.

Trịnh Hồng Lộc gật đầu: “Đúng vậy…”

“Bởi vì Thần Đế trong thần quốc không thích bị quấy rầy, nên đã quy định rằng trong phạm vi một ngày đường tính từ thần đô của thần quốc, không ai được phép mở thông đạo không gian!”

“Nếu không sẽ bị giam giữ một trăm năm!”

“Công tử, nơi này của chúng ta vẫn còn cách đô thành thần quốc một đoạn. Chỉ có thể bay hoặc đi bằng phi chu thôi!”

“Được!” Hạ Nhân gật đầu: “Nếu đi phi chu thì mất bao lâu?”

Hạ Nhân lập tức mở ra một chiếc phi chu.

Bay có lẽ sẽ nhanh hơn một chút, có thể đến nơi trong vòng một ngày rưỡi, nhưng Hạ Nhân cũng không thiếu chút thời gian này.

Lúc này, Hạ Nhân mang hình dạng một nam tử có dung mạo hết sức bình thường, tu vi Thần Tôn cảnh tầng tám, để lộ hai mươi tám thần khiếu.

Thần chu xé ngang bầu trời, tốc độ cực nhanh.

Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc đứng ở đầu thuyền.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một giọng nữ trong trẻo truyền đến.

Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc đồng thời quay đầu lại.

Chỉ thấy một nữ nhân mặc đạo bào màu đỏ, trên mặt đeo khăn che mặt màu đen, chẳng biết từ lúc nào đã đáp xuống thuyền của hai người!

Không lệch chút nào, nàng đáp xuống ngay sau lưng Hạ Nhân.

“Cô cô?” Trịnh Hồng Lộc kinh ngạc kêu lên.

Hạ Nhân lập tức hô hấp dồn dập: Cô cô?

Chẳng phải đó là đệ nhất mỹ nhân của thần giới sao?

Điều Hạ Nhân chú ý lúc này không phải vấn đề nàng đẹp hay không, mà là vì sao nữ nhân này đột nhiên tìm đến đây.

Đây chính là một Đại Thần Hoàng, đạt đến Thần Hoàng đỉnh phong tầng mười hai, chỉ còn cách Thần Đế một bước.

Nếu nàng ra tay thì xong đời.